

Dodatek do KSSN 2(17)/2017

WWW.KSSN.PL

**DOBRE PRAKTYKI W ZAKRESIE WSPARCIA
STUDENTÓW Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIĄ
W SZKOŁACH WYŻSZYCH**

**NOWE PRZEPISY O SZKOLNICTWIE
WYŻSZYM – WYCIĄG Z USTAWY 2.0**

REZULTAT PRAC KOMISJI DS. WYRÓWNYWANIA SZANS
EDUKACYJNYCH PRZY KONFERENCJI REKTORÓW
AKADEMICKICH SZKÓŁ POLSKICH (KRASP)

WYDANIE II UAKTUALNIONE

SPIS TREŚCI:

3	List wprowadzający
4	Historia powstania Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP
5	Uchwała Prezydium KRASP
7	Propozycje Komisji do projektu usta- wy prawo o szkolnictwie wyższym
9	Wyciąg z projektu ustawa prawa o szkolnictwie wyższym i nauce dotyczący wsparcie studentów z niepełnosprawnością
12	Stanowisko Komisji ws. zmian dot. wsparcia studentów z niepełno- sprawnością w ustawie prawo o szkolnictwie wyższym
14	Projekt dobrych praktyk
20	Obecny skład Komisji

Kontakt:

Na czas ustalenia oficjalnego adresu
poczty elektronicznej Komisji
ewentualne zapytania prosimy kierować
do **Biura ds. Osób Niepełnosprawnych**
Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie:

email: **bon@uek.krakow.pl**
telefon: **12-293-51-20**

Szanowni Państwo,

Po raz drugi mamy przyjemność przekazać Państwu dodatek specjalny dot. zmian Ustawy 2.0. Ponownie chcielibyśmy przedstawić prace Komisji nad nową Ustawą o szkolnictwie wyższym. Pełnomocnicy Rektorów ds. Studentów z Niepełnosprawnością, kierownicy i pracownicy Biur ds. Osób Niepełnosprawnych polskich uczelni od jesieni 2016 roku prowadzili działania mające na celu zabezpieczenie odpowiednich zapisów do nowej Ustawy, a przynajmniej utrzymania tych, które obowiązywały do tej pory. Większość działań była prowadzona wspólnie przez uczelnie, choć niektóre ze szkół wyższych w miarę swoich możliwości i nadarzających się okazji podejmowały także własne działania. Odbyto zatem wiele spotkań i rozmów z komisjami, które przygotowywały założenia do Ustawy 2.0., przesłano listy zarówno do MNiSW, jak i do wspomnianych komisji, zorganizowano kilka tematycznych konferencji, zapraszając przedstawicieli świata nauki, jak i administracji państwowej. Zarys ustawy już jest znany, ale w tym dodatku pragniemy Państwu zaprezentować nie tylko niektóre z już podjętych działań, ale także pewne pomysły, które mogłyby usprawnić działania na rzecz studentów z niepełnosprawnością w nawiązaniu do zmieniającego się prawa. Dodatkowo przedstawiamy Państwu stanowisko Komisji dotyczące projektu ustawy 2.0, a dokładniej wsparcia studentów z niepełnosprawnością oraz wyciąg z Projektu Ustawy 2.0. dotyczący studentów z niepełnosprawnością.

W specjalnym dodatku znajdą Państwo informację nt. powstania Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP) wraz z zasadami wsparcia studentów z niepełnosprawnością uchwalone przez tę Komisję. Dodatkowo dołączamy otwarty katalog dobrych praktyk, który jest propozycją roboczą Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP, zachęcając wszystkich zainteresowanych do udziału w dyskusji nad tym projektem.

Ponadto w części zasadniczej tego numeru znajdą Państwo artykuł z przebiegu X Krakowskich Dni Integracji, podczas której Pan Wicepremier Jarosław Gowin zaznaczył, iż sprawy studentów z niepełnosprawnością będą elementem nowej ustawy: „W nowej ustawie będziemy kontynuować te rozwiązania, które się sprawdziły”. Dla bardziej zainteresowanych podajemy też link do reportażu przygotowanego przez Kronikę Krakowską (TVP), na temat tego wydarzenia, w ramach którego to reportażu można zapoznać się z wypowiedzią Pana Wicepremiera:

<https://krakow.tvp.pl/29784135/ulatwienia-dla-niepelnosprawnych-studentow>

Członkowie Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP

Podczas konferencji w ramach X Krakowskich Dni Integracji. Od lewej prof. Geert Van Hove, prof. Janina Filek, Minister Jarosław Gowin, fot. Piotr Malec

HISTORIA POWSTANIA KOMISJI DS. WYRÓWNYWANIA SZANS EDUKACYJNYCH PRZY KRASP

Komisja ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich powstała z inicjatywy członków „Krakowskiego Porozumienia” czyli 7 uczelni krakowskich (AGH, PK, UEK, UJ, UP, UPJPII, UR). Inspiracją do jej powstania był brak jednego, integrującego wszystkie polskie uczelnie, centrum, podejmującego działania na rzecz wsparcia edukacyjnego na poziomie szkolnictwa wyższego. Pomysł zrodził się w Krakowie na jednej z corocznych konferencji i choć jego wdrożenie zabrało ponad rok to ostatecznie dzięki intensywnym działaniom UJ, a przede wszystkim Pana Prorektora UJ, prof. Andrzeja Mania w dniu 2 czerwca 2016 roku komisja została powołana uchwałą Prezydium KRASP. Powołanie Komisji przy KRASP okazało się działaniem niezwykle cennym ze względu na trwające aktualnie prace nad nową ustawą o szkolnictwie wyższym, ponieważ ulokowanie Komisji przy KRASP pozwala jej członkom na aktywny udział w pracach projektowych i każdorazowe prezentowanie stanowiska, zwracającego uwagę na potrzeby studentów z niepełnosprawnością. Pierwszy skład Komisji został wprowadzony zaproponowany przez pomysłodawców powołania Komisji, ale prace nad przygotowaniem regulaminu wyboru członków Komisji są już bardzo zaawansowane i jeśli nic nie stanie na przeszkodzie, po ogłoszeniu nowej ustawy, zostaną przeprowadzone ogólnopolskie wybory.

Prorektor UJ
prof. dr hab. Andrzej Mania od-
biera nagrodę główną Integra-
lia w 2016 r. z rąk Prorektora AGH
prof. AGH dr hab. Anny Siwik,
fot. Piotr Malec

UCHWAŁA PREZYDIUM KRASP

Poniżej przedstawiamy uchwałę Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, w której zawarte są zasady wsparcia edukacyjnego studentów z niepełnosprawnościami wypracowanymi przez Komisję ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych.

Dokument nr 52/VI

Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich

Uchwała Prezydium KRASP z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wyrównywania szans edukacyjnych studentów z niepełnosprawnościami w dostępie do kształcenia w szkołach wyższych

Prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP), dostrzegając potrzebę zintensyfikowania działań na rzecz wyrównywania szans edukacyjnych studentów z niepełnosprawnościami w dostępie do kształcenia na poziomie wyższym, biorąc pod uwagę zasady działania na rzecz osób z niepełnosprawnościami, określone w art. 24 Konwencji ONZ o Prawach Osób Niepełnosprawnych, art. 70 pkt. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 13 i 94 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym zwraca się do uczelni członkowskich o sformułowanie i realizację – stosownie do swoich potrzeb i możliwości – oferty wsparcia dla studentów niepełnosprawnych, zgodnie z tymi zasadami.

Wskazówki dotyczące kształtowania takiej oferty, przedstawione w formie 7 zasad wsparcia edukacyjnego studentów z niepełnosprawnościami, stanowią załącznik do niniejszej uchwały.

Przewodniczący KRASP
prof. zw. dr hab. Wiesław Banyś

Załącznik do uchwały 52/VI Prezydium KRASP

Zasady wsparcia edukacyjnego studentów z niepełnosprawnościami

1. Indywidualizacja – adaptacje procesu studiowania osoby niepełnosprawnej dostosowane do jej indywidualnych potrzeb edukacyjnych, wynikających ze specyfiki stanu zdrowia oraz specyfiki zajęć, w tym warunków, w jakich się one odbywają.

W zależności od rodzaju oraz stopnia niepełnosprawności, a także w związku z innymi czynnikami, takimi jak przebieg wcześniejszej edukacji, czy możliwości finansowe, student może mieć różne ograniczenia oraz różne umiejętności i techniki kompensowania niepełnosprawności. W wielu przypadkach możliwe jest wdrożenie różnych rozwiązań, które dają możliwość osiągnięcia tego samego celu, czyli skutecznego zaadaptowania procesu kształcenia bez naruszania standardu akademickiego. Z drugiej strony, w zależności od tego, jakie są kluczowe elementy danych zajęć, sugerowane adaptacje mogą być w niektórych przypadkach bardziej asekuracyjne, a w innych dalej idące.

2. Podmiotowość – uwzględnienie autonomii osoby niepełnosprawnej i prawa do decydowania o sobie.

Osoba niepełnosprawna zna swoją sytuację oraz konsekwencje niepełnosprawności w sposób najlepszy z możliwych. Ona też ponosi pełną odpowiedzialność za swoje decyzje i rozwój osobisty. Dlatego wszelkie wybory, nawet te, które na pierwszy rzut oka mogą wydawać się nierozsądne, należy uszanować i podejmować możliwe do przeprowadzenia działania, zmierzające do wprowadzenia w życie decyzji studenta. Nie stoi to w sprzeczności z ewentualnym zwróceniem uwagi studenta na czynniki, mogące mieć znaczenie dla jego sukcesu lub niepowodzenia (na przykład wymagania związane programem studiów, z których student może nie zdawać sobie sprawy).

3. Rozwijanie potencjału osoby niepełnosprawnej w związku z realizowanym przez nią procesem kształcenia - dobór takich adaptacji, które pozwalałyby studentowi nabywać wiedzę i rozwijać praktyczne umiejętności.

Należy dbać o to, aby stosowane adaptacje umożliwiały studentowi w jak największym stopniu realizację zajęć przewidzianych w programie studiów. W przypadku gdy do wyboru mamy zwolnienie studenta z jakiejś aktywności (co w pewnych wypadkach może być akceptowalną adaptacją) oraz podjęcie działań, aby w zmienionej formie, zadanie mogło być przez studenta wykonane, należy przyjąć tę drugą opcję.

4. Racjonalność dostosowania – proponowanie adaptacji racjonalnych ekonomicznie, skutecznie wyrównujących szanse osoby niepełnosprawnej oraz gwarantujących zachowanie standardu akademickiego.

Racjonalna adaptacja to taka, która w możliwie najlepszy sposób zapewnia dostęp do tych samych treści oraz daje możliwość realizowania zadań praktycznych, do których mają dostęp osoby bez niepełnosprawności. Trzeba się liczyć z tym, że adaptacja taka teoretycznie będzie możliwa, lecz jej koszt lub wysiłek związany z jej wprowadzaniem będzie zbyt duży. Wówczas konieczne jest szukanie innych rozwiązań.

5. Utrzymanie standardu akademickiego – przygotowanie adaptacji przy jednoczesnym utrzymaniu kryteriów merytorycznych obowiązujących wszystkich studentów.

Osiągnięcie założonych efektów kształcenia jest jednym z praw studiujących osób niepełnosprawnych. Wszelkie adaptacje muszą być zatem przygotowane tak, aby zagwarantowane zostało zachowanie kluczowych elementów procesu realizacji programu studiów. Z tego względu niezwykle istotna jest współpraca naukowców i nauczycieli akademickich zajmujących się daną dziedziną wiedzy. Wymagania dotyczące zajęć o takiej samej tematyce na różnych kierunkach studiów bywają różne, dlatego proponowane rozwiązania w niektórych sytuacjach będą właściwe do zastosowania, a w innych nie.

6. Adaptacje najbliższe standardowemu przebiegowi zajęć – a więc takie, które nie mają charakteru przywileju dla osoby niepełnosprawnej, ale w sposób racjonalny wyrównwałyby jej szanse w zakresie możliwości realizacji procesu kształcenia uznanego za optymalny na danych zajęciach.

Zasada ta ma na celu dążenie do dokonywania możliwie najmniejszych zmian standardowego sposobu studiowania. Przyjmuje się też, że pierwotnie przyjęte sposoby prowadzenia

zając i egzaminowania mają znaczenie dla przebiegu studiów.

Na przykład przyjęcie pisemnej formy egzaminu oznacza nie tylko sprawdzenie wiedzy studenta, lecz również założenie, że student powinien mieć umiejętność wykazania się nią na piśmie. Z tego względu adaptacja egzaminu pisemnego powinna w pierwszej kolejności iść w kierunku zmiany sposobu pisanie (np. w powiększonym druku, na komputerze, przy użyciu alfabetu brajla).

7. Równe prawa i obowiązki – dbałość nie tylko o realizowanie równych praw dla osób niepełnosprawnych, ale również egzekwowanie (dzięki zapewnieniu tych praw) wypełniania obowiązków studenckich na takim samym poziomie, jak w przypadku studentów bez niepełnosprawności.

Jednym z celów dokonywania racjonalnych adaptacji jest dążenie do zobiektywizowania możliwości i – co za tym idzie – oceny studenta. Ocena pozytywna i jest jedynie potwierdzeniem tego, że student posiadał wiedzę i umiejętności, jakie były założone. Zwalnianie z wypełniania obowiązków może stanowić utrudnienie dla studenta w osiągnięciu założonego celu. Będzie też odebrane przez innych studentów jako uprzywilejowywanie. Działania na rzecz osób niepełnosprawnych powinny zapewnić im równe traktowanie, co da im szansę na wzięcie odpowiedzialności za siebie i swoje obowiązki w takim samym stopniu, jak ma to miejsce w przypadku osób bez niepełnosprawności.

PROPOZYCJE KOMISJI DO PROJEKTU USTAWY PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM

Kraków, 26.01.2017

Komisja ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP

Szanowni Państwo,

W nawiązaniu do pisma, jakie skierowaliśmy do Państwa z dnia 3 grudnia 2016 r., zdecydowaliśmy się również pisemnie zgłosić kilka najważniejszych postulatów do Projektu Ustawy 2.0. w imieniu Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP.

Tak, jak pisaliśmy już w poprzednim piśmie, najważniejsze jest zamieszczenie w założeniach projektowych do nowej Ustawy problematyki dotyczącej konieczności stworzenia równych szans edukacyjnych dla wszystkich, niezależnie od ich niepełnosprawności, przy jednoczesnym utrzymaniu takiego samego poziomu kształcenia w stosunku do studentów sprawnych poziomu edukacji.

Wnioskujemy zatem o:

1. Pozostawienie w ustawie zapisów związanych z osobami z niepełnosprawnością, w szczególności zapisów:

- a. art. 13 ust. 1 pkt. 9, w którym jest mowa o tym, że podstawowymi zadaniami uczelni jest stwarzanie osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia oraz badaniach naukowych,
- b. art. 94 ust. 1 pkt 10 oraz pkt 11, w którym jest mowa o tym, że z budżetu Państwa uczelnia publiczna otrzymuje dotację na zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom, będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia,
- c. art. 94 ust 4a, w którym mowa, że uczelnie niepubliczne również utrzymują dotację na zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom, będącym osobami niepełnosprawnymi warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia,
- d. postulujemy o zachowanie w ustawie stypendium specjalnego dla osób z niepełnosprawnością (art. 173 ust. 1 pkt. 2, art. 180). Jest to bardzo istotny czynnik umożliwiający podjęcie oraz kontynuowanie studiów przez osoby z niepełnosprawnością.

Pozostałe zapisy dotyczące studentów z niepełnosprawnością mają charakter wspierający, więc wnioskujemy by one również pozostały niezmienione. (np. art. 162 ust. 7, art.169 ust. 5).

Należałoby również rozważyć doprecyzowanie zapisu w art. 184 ust. 5 polegające na umożliwieniu otrzymywania stypendium specjalnego osobie, która ukończyła już jeden kierunek studiów, lecz nie pobierała stypendium (przykład: osoba, której niepełnosprawność zaistniała po ukończeniu studiów i pojawiła się konieczność jej przekwalifikowania oraz ponownego rozpoczęcia toku studiów).

Mając na uwadze, fakt, że praca ze studentami z niepełnosprawnością stawia przed nami kolejne wyzwania proponujemy dodanie w Ustawie kilku nowych zapisów:

1. Wnioskujemy w nawiązaniu do Konwencji ONZ o prawach osób z niepełnosprawnością o uwzględnienie zapisu, by wsparcie dotyczyło również osób przewlekle chorych.
2. Wnioskujemy, aby do zadań uczelni dodać zapis o konieczności zwiększania świadomości społeczności akademickiej nt. niepełnosprawności oraz problemów z tym związanych.
3. Wnioskujemy, aby pojawił się w Ustawie zapis o konieczności wyznaczenia przez każdą uczelnię osoby delegowanej do udzielania studentom z niepełnosprawnościami informacji oraz wsparcia.

Jako członkowie Komisji pozostajemy do Państwa dyspozycji, jeśli uznacie Państwo, że nasze wyjaśnienia czy jakakolwiek pomoc w tej kwestii będzie przydatna.

Z poważaniem
Przewodnicząca Komisji
Prof. zw. dr hab. Janina Filek

Załącznik:

1. Uchwała Prezydium KRASP z dnia 2 czerwca 2016 r. ws. wyrównywania szans edukacyjnych studentów z niepełnosprawnościami w dostępie do kształcenia w szkołach wyższych.
2. Pismo z dn. 3.12.2016 r.

Do wiadomości:

Przewodniczący Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich
prof. dr hab. inż. Jan Szmidt

Uczestnicy w trakcie spotkania.
Fot. Katarzyna Zięba (DON UJ)

Jedno ze spotkań Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych,
fot. Archiwum DON UJ

WYCIĄG Z PROJEKTU USTAWY PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM I NAUCE DOTYCZĄCY WSPARCIA STUDENTÓW Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIAMI

Art. 11. 1. Podstawowymi zadaniami uczelni są:

- 3) stwarzanie osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w:
 - a) procesie przyjmowania na studia i kształceniu,
 - b) prowadzeniu działalności naukowej;

Art. 92. 1. Student może ubiegać się o:

2) stypendium dla osób niepełnosprawnych;

Art. 95. Stypendium dla osób niepełnosprawnych może otrzymać student posiadający orzeczenie o niepełnosprawności, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności albo orzeczenie, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2046 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 777, 935 i 1428).

Art. 205. 1. Doktorant otrzymuje stypendium doktoranckie.

5. Doktorant posiadający orzeczenie o stopniu niepełnosprawności albo orzeczenie, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, otrzymuje stypendium doktoranckie w wysokości zwiększonej o 30% kwoty wskazanej w ust. 4 pkt 1.

DZIAŁ XI Finansowanie systemu szkolnictwa wyższego i nauki oraz gospodarka finansowa uczelni

Art. 360. Środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się na:

4) świadczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4 30-11-2017;

7) zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, kształceniu lub prowadzeniu działalności naukowej;

Art. 362. 1. Wysokość dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1, 2, 4 i 7, jest ustalana na podstawie algorytmów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 392.4. Wysokość dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 4, zależy od liczby studentów, w tym znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, oraz liczby studentów będących osobami niepełnosprawnymi. 5. Wysokość dotacji ze środków finansowych o których mowa w art. 360 pkt 7, zależy od liczby studentów i doktorantów, będących osobami niepełnosprawnymi.

Art. 392. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób i tryb podziału środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 4 i 7, dla uczelni, oraz zwiększenia, o którym mowa w art. 362 ust. 8, mając na uwadze konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu wsparcia materialnego dla studentów oraz warunków umożliwiających odbywanie kształcenia osobom niepełnosprawnym;

Art. 400. 1. Uczelnia posiada fundusz:

1) stypendialny;

2) wsparcia osób niepełnosprawnych.

Art. 406. 1. Fundusz wsparcia osób niepełnosprawnych w uczelni stanowią środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 7.
2. Niewykorzystane w danym roku budżetowym środki funduszu wsparcia osób niepełnosprawnych pozostają w funduszu na rok następny.
3. Środki funduszu wsparcia osób niepełnosprawnych wydatkowane niezgodnie z przeznaczeniem podlegają zwrotowi do funduszu ze środków finansowych uczelni innych niż pochodzące z dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1, 2, 4, 6 i 7.
4. Do ustalania kwoty dotacji przepis art. 407 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 407. 1. W przypadku gdy niewykorzystane z dotacji środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 4 lub 7, na koniec poprzedniego roku są równe albo przewyższają kwotę dotacji ustalonej na podstawie algorytmu, o którym mowa w art. 362 ust. 1, na dany rok:
1) nie przyznaje się uczelni środków finansowych, o których mowa odpowiednio w art. 360 pkt 4 lub 7;
2) uczelnia zwraca niewykorzystane środki finansowe z dotacji w kwocie stanowiącej różnicę między stanem środków na koniec poprzedniego roku a wysokością dotacji ustalonej na podstawie algorytmu na dany rok.
2. Do zwrotu środków stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, 1948, 1984 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60, 191, 659, 933, 935, 1089, 1475 i 1529) dotyczące zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego, z tym że dotacja podlega zwrotowi w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia komunikatu, o którym mowa w art. 362 ust. 9.
3. W przypadku gdy kwota dotacji ustalonej na podstawie algorytmu, o którym mowa w art. 362 ust. 1, na dany rok jest większa od stanu funduszu stypendialnego w części pochodzącej z dotacji na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, dotację ustaloną na podstawie algorytmu zmienia się o kwotę stanowiącą różnicę między stanem tego funduszu na koniec roku poprzedzającego rok przyznania dotacji, w części pochodzącej z dotacji a kwotą stanowiącą 10% kwoty dotacji z roku poprzedzającego rok przyznania dotacji.

Art. 410. 1. BGK prowadzi obsługę bankową rachunków funduszy, o których mowa w art. 400 ust. 1. 2. Koszty obsługi bankowej, o której mowa w ust. 1, są pokrywane przez ministra ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 4 i 7.
3. Uczelnia mająca siedzibę poza miejscowością, w której BGK prowadzi obsługę kasową, może korzystać, po uzgodnieniu z BGK, z zastępczej obsługi kasowej w oddziale innego banku.
4. BGK informuje ministra, w terminie do dnia 31 stycznia danego roku o stanie środków finansowych zgromadzonych na koniec roku poprzedniego na rachunkach:
1) funduszy stypendialnych w części pochodzącej ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 4, oraz środków finansowych na stypendia, o których mowa w art. 360 pkt 9, oraz
2) funduszy wsparcia osób niepełnosprawnych ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 7.

Art. 454. 1. Koszty obsługi bankowej, o której mowa w art. 410 ust. 1, dotyczące funduszy uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej i uczelni morskiej są pokrywane przez właściwego ministra nadzorującego uczelnię ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 4 i 7.

2. BGK informuje właściwego ministra nadzorującego uczelnię, w terminie do dnia 31 stycznia danego roku o stanie środków finansowych zgromadzonych na koniec roku poprzedniego na rachunkach:

1) funduszy stypendialnych w części pochodzącej ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 4, oraz środków finansowych na stypendia, o których mowa w art. 360 pkt 9, oraz

2) funduszy wsparcia osób niepełnosprawnych ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 7.

<http://www.konstytucjadlanauki.gov.pl>

Kraków, 05.10.2017

STANOWISKO KOMISJI WS. ZMIAN DOT. WSPARCIA STUDENTÓW Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIĄ W USTAWIE PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM

Komisja ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP po zapoznaniu się z projektem nowej ustawy na posiedzeniu w dniu 29.09.2017, które odbyło się w Krakowie w Biurze Działu ds. Osób Niepełnosprawnych UJ przyjęła następujące stanowisko:

1. Doceniamy fakt, że w nowej ustawie zgodnie z głosami naszego środowiska pozostawiono dotację na wsparcie edukacji studentów z niepełnosprawnościami.

2. Jednakże skoro intencją ustawodawcy jest zwiększenie autonomii uczelni, to pragniemy zauważyć, że zaproponowane rozwiązanie, czyli utworzenie funduszu z kontem bankowym i koniecznością zwracania niewykorzystanych pieniędzy przez uczelnie publiczne, będzie w obszarze naszych działań skutkować ograniczeniem autonomii w zakresie spierania studentów z niepełnosprawnościami.

3. Rozumiejac, że za tymi rozwiązaniami kryje się słuszna intencja ograniczenia zjawiska marnotrawienia środków publicznych (o których przedstawiciele MNiSW często mówili, notabene, nie podając żadnych konkretnych danych), zamiast proponowanych rozwiązań, mając przy tym wieloletnie doświadczenie (dotacja uczelniom publicznym jest przekazywana od 2007r.) proponujemy:

- Pozostawienie dotychczasowego sposobu przekazywania dotacji na konto uczelni przy jednoczesnym zobowiązaniu uczelni publicznych do składania corocznego sprawozdania z działalności na rzecz studentów z niepełnosprawnościami, obrazującego wydatkowanie pieniędzy, podobnie jak czynią to uczelnie niepubliczne.

- Przyjęcie rozwiązania, że uczelnie publiczne są zobowiązane zwrócić jedynie kwotę powyższej 30% niewykorzystanej dotacji z danego roku, z jednoczesnym uznaniem możliwo-

ści wykorzystania tych 30% w kolejnych latach na zakup sprzętu lub wyposażenia, a nawet koniecznych z perspektywy potrzeb ON inwestycji (z obowiązkiem sprawozdawania tego faktu).

Wyjaśnienie: Takie rozwiązanie proponujemy z dwóch powodów. Po pierwsze, wsparcie ON poprzez miękkie działania (stricte edukacyjne) traci swój sens bez wsparcia w postaci zaplecza architektoniczno-technicznego, na co nie stać wiele uczelni w aktualnej sytuacji. Po drugie, to rozwiązanie lepiej uczy gospodarności – nie grozi bowiem znanym mechanizmem wydawaniem pieniędzy na cokolwiek pod koniec roku rozliczeniowego, a co jest wielce prawdopodobne przy aktualnej propozycji. W przypadku uczelni publicznych bardziej efektywnym będzie możliwość racjonalnego gospodarowania pieniędzmi publicznymi i wydatkowanie ich na rzeczywiste potrzeby tym bardziej, że jest to inwestowanie we własność publiczną. Aby zrozumieć intencje naszego środowiska proponujemy, aby przedstawiciele MNiSW udzielili nam odpowiedzi na kilka typowych problemów, z którymi większość z nas zmagą się na co dzień: Skąd wziąć pieniądze na instalację pętli indukcyjnej czy zakup drukarki brajlowskiej? Lub: Jakie są aktualnie szanse i w jakim terminie na uzyskanie funduszy, przez każdą z potrzebujących uczelni, na wybudowanie windy w budynku o charakterze zabytkowym? Proponowany przez Ministerstwo projekt nie daje możliwości rozwiązania tych problemów, podczas kiedy propozycja naszego środowiska stwarza taką możliwość.

- Proponujemy też, aby dotacja dla uczelni niepublicznych była przekazywana w jednej transzy i w tym samym terminie co dla uczelni publicznych.
- W ramach samoregulacji proponujemy także, aby prawo do otrzymania dotacji było uzależnione od spełnienia warunków zapisanych w środowiskowym projekcie dobrych praktyk na poziomie podstawowym oraz aby pozostawić dotychczasowy algorytm wyliczania dotacji do czasu ustalenia w ramach konsultacji środowiskowych lepszego.

W celu dalszego procedowania rozwiązań pozostajemy otwarci na wszelkie formy dalszych konsultacji.

Uwaga dodatkowa:

wraz ze zwiększającą się liczbą studentów z niepełnosprawnością koniecznym wydaje się zwiększenie kwoty dotacji na wsparcie tej grupy studentów, bowiem pozostawienie tej kwoty bez zmian oznacza zmniejszenie się kwoty dotacji przypadającej na jednego studenta. Doświadczaliśmy już tego bardzo gwałtownie w 2013 r. kiedy dotacja została podzielona na uczelnie publiczne i niepubliczne choć w latach poprzednich ta sama kwota był dzielona jedynie na uczelnie publiczne. Większa liczba studentów wymagających wsparcia pociąga za sobą potrzebę zwiększenia dotacji, bez tego poziom wsparcia będzie się obniżał.

Prof. dr hab. Janina Filek
Przewodnicząca Komisji
ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP

1. który zrodził się podczas dyskusji podsumowującej II Forum Pełnomocników w sprawie Dobrych praktyk w Poznaniu w dniu 5 marca 2017 roku,
2. został następnie przedyskutowany w ramach Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP w dniu 24 marca 2017 roku,
3. a także przedstawiony i przedyskutowany w ramach X KDI w Krakowie w dniu 3 kwietnia 2017 roku.

Preambuła

Od wielu lat na polskich uczelniach podejmowane były działania mające na celu wsparcie studentów z niepełnosprawnościami. Działania te, choć przyjmowały postać wsparcia zorganizowanego w coraz bardziej profesjonalny sposób, noszą jednak ślady indywidualnych rozwiązań wprowadzonych przez konkretne uczelnie. Od 2007 roku, kiedy zgodnie z ustawą o szkolnictwie wyższym, uczelnie zaczęły otrzymywać dotację na organizację edukacji wyrównującej szanse młodzieży niepełnosprawnej, formy wsparcia zaczęły przyjmować coraz bardziej ujednoliconą postać. Jedną z przyczyn tego stanu rzeczy był prosty fakt braku odpowiednich przepisów wykonawczych do ustawy, jasno informujących, na co można wykorzystać otrzymywaną dotację. Z tego też powodu uczelnie nie będąc pewne wybierały te działania, które prowadzone były już w innych uczelniach. Druga z przyczyn, związana nierozzerwalnie z pierwszą, wiązała się z faktem, iż część uczelni rozpoczynająca dopiero w tym czasie pierwsze działania starała się naśladować te, które już od lat podejmowały tę działalność. Z czasem więc zaczął się kształtować coraz wyraźniej polski katalog form wsparcia prezentowany przy okazji różnych konferencji czy spotkań. Warto jednak zauważyć, że ów rozłożony na lata proces rozwoju edukacji wspierającej spowodował, iż mamy w naszym kraju do czynienia z „różnymi prędkościami”, co oznacza, z bardzo zróżnicowanym poziomem owego wsparcia. Są uczelnie, które od lat prowadząc działalność na polu wyrównywania szans edukacyjnych osób z niepełnosprawnością, osiągnęły profesjonalny poziom świadczonych form wsparcia przy jednoczesnym urozmaiconym i zróżnicowanym zakresie usług, ale też są uczelnie, które niedawno podjęły tę działalność, dlatego są dopiero na początku tej fascynującej, choć nie da się ukryć, że bardzo trudnej drogi.

Biorąc pod uwagę zarówno aspekt historyczny, jak i aktualny stan bardzo zróżnicowanych poziomów wsparcia na polskich uczelniach uważamy, iż nadszedł już czas, abyśmy w pełni świadomie rozpoczęli w naszym kraju budowanie polskiego modelu wsparcia edukacyjnego studentów z niepełnosprawnością. Brak wsparcia finansowego przed 2007 r. oraz brak przepisów wykonawczych mówiących o możliwości wykorzystania dotacji spowodował, iż niektóre z uczelni we własnym zakresie stworzyły interesujące rozwiązania, budując tym samym charakterystyczny dla własnej uczelni model wsparcia studentów z niepełnosprawnością. W ramach tych działań powstało wiele ciekawych i profesjonalnych form wsparcia, co niewątpliwie można dzisiaj uznać za istotne osiągnięcie szkolnictwa polskiego w zakresie wyrównywania szans edukacyjnych studentów z niepełnosprawnością, pozostające, co niezwykle ważne, w zgodzie z ratyfikowaną przez Polskę w 2012r. Konwencją ONZ o Prawach Osób Niepełnosprawnych.

Nie chcąc, z jednej strony, osłabiać owej niezwykle cennej siły kreatywnego ducha poszczególnych uczelni, ale z drugiej strony mając świadomość istnienia „wielu prędkości”, czyli zróżnicowanego stopnia zaawansowania, uznaliśmy w ramach Komisji ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych powołanej przy KRASP za celowe stworzenie katalogu dobrych praktyk, który będzie pierwszym krokiem na drodze do zbudowania polskiego modelu wsparcia edukacyjnego studentów z niepełnosprawnością. Jednakże chcielibyśmy, aby katalog dobrych praktyk nie stał się zamkniętą listą, a wręcz przeciwnie, aby kolejne dobre praktyki nadal rodziły się w naszych uczelniach i były inspirowane przez osoby bezpośrednio podejmujące odpowiednie działania na uczelniach, a nie przez osoby wobec tego świata zewnętrzne i reprezentujące podejście jedynie administracyjne i nie zawsze posiadające dobre rozeznanie w realiach akademickich. Mając jednak świadomość wspomnianych „różnych prędkości” proponujemy podział zebranych praktyk na trzy poziomy: bazowy, standardowy, ponadstandardowy.

Poziom bazowy powinien mieć, naszym zdaniem, charakter obligatoryjny, bowiem – jak uważamy – nie sposób zejść dzisiaj poniżej zaprezentowanych tu zadań, jeśli uczelnia rzeczywiście myśli o podjęciu aktywności na rzecz wsparcia studentów z niepełnosprawnością, a tym bardziej ma być w tym zakresie wspomagana finansowo ze środków publicznych. Poziom ten został przygotowany w oparciu o bogate doświadczenia uczelni dziś najbardziej zaawansowanych, a które właśnie od takich działań rozpoczynają.

Poziom standardowy należy traktować jako poziom, do którego powinny zmierzać wszystkie uczelnie już od jakiegoś czasu działające na polu wsparcia edukacyjnego. Lista praktyk tu zaprezentowanych została przygotowana w oparciu o doświadczenia uczelni wspierających dziś największe grupy studentów.

Poziom ponadstandardowy prezentuje natomiast najciekawsze przykłady indywidualnie wdrażanych form wsparcia, podejmowanych w niektórych polskich uczelniach, wyznaczając tym samym kierunek przyszłych działań, mających doprowadzić do zbudowania polskiego modelu wsparcia.

Prezentacja dobrych praktyk w podziale na trzy poziomy, w intencji swojej, nie ma służyć stworzeniu narzędzia oceny, ani tym bardziej trywialnego podziału na lepszych i gorszych, ale jedynie oddolnemu budowaniu polskiego modelu wsparcia edukacyjnego poprzez samo-organizację i samo-regulację naszego środowiska. Stanowi jednocześnie swoistego rodzaju analizę stanu istniejącego, będąc bowiem zdaniem relacji z tego, co już osiągnęliśmy. Dlatego też zakładamy, iż zaprezentowany poniżej katalog będzie z czasem ewoluował wraz ze zmianami zachodzącymi na polskich uczelniach, a do jego rozbudowywania zapraszamy wszystkie uczelnie.

I Poziom wsparcia bazowy

1. Powołanie osoby, zajmującej się studentami z niepełnosprawnościami.

Pierwszym zadaniem, związanym ze wsparciem studentów z niepełnosprawnościami powinno być powołanie przez władze uczelni specjalnie dedykowanej do tego zadania osoby. Funkcję tę może pełnić osoba, która będzie miała wpisane w zakresie swoich obowiązków

ków zadanie polegające na wsparciu studentów z niepełnosprawnością. Istotnym jest, by posiadała podstawową wiedzę w tym zakresie.

2. Stworzenie realnej możliwości kontaktu studenta z osobą zajmującą się wsparciem studentów z niepełnosprawnością.

Niezwykle ważne jest, aby do kandydatów oraz studentów z niepełnosprawnościami docierał jasny komunikat o osobie pełniącej taką funkcję (konieczna jest odpowiednia informacja na stronie internetowej uczelni), ale także, by kontakt z tą osobą był łatwy do zrealizowania w praktyce.

3. Przygotowanie pełnej i czytelnej informacji o dostępnych dla studenta formach wsparcia.

Osoba odpowiedzialna za wsparcie studentów z niepełnosprawnościami powinna przygotować klarowną ofertę wsparcia dla studentów i zapewnić odpowiedni przepływ informacji o tej ofercie.

Do podstawowych form wsparcia powinno się na tym etapie zaliczyć m.in.: przedłużenie czasu pisania egzaminu/zaliczeń, adaptacje materiałów dydaktycznych, informowanie wykładowców o potrzebach studenta (za jego zgodą), przysyłanie prezentacji w wersji elektronicznej, udzielanie informacji o formach pomocy materialnej (stypendium specjalne, programy PFRON oraz samorządowe itp.). Oferta powinna być promowana przy pomocy różnorodnych kanałów komunikacyjnych dostępnych dla studentów (m.in.: strona internetowa z podstawowymi informacjami, ulotki, plakaty, spotkania ze studentami, dyżury).

4. Uznanie za zasadę zagwarantowania wysokiego poziomu kształcenia, zgodnie z ogólnie przyjętymi standardami akademickimi.

Poziom merytoryczny kształcenia studentów z niepełnosprawnościami nie powinien odbiegać od poziomu kształcenia studentów pełnosprawnych.

5. Przygotowanie form wsparcia oraz procedur ich udzielania.

Należy dążyć do tego, aby wypracowane formy wsparcia zostały zapisane w regulaminie studiów lub innym dokumencie uczelni.

6. Gromadzenie i przechowywanie informacji o liczbie studentów z niepełnosprawnościami.

Uczelnia powinna posiadać aktualną listę studentów z niepełnosprawnościami wraz z orzeczeniami o stopniu niepełnosprawności. Dane powinny być przechowywane zgodnie z przepisami, w tym o ochronie danych osobowych.

II Poziom wsparcia standardowy

1. Powołanie jednostki organizacyjnej (np. Biuro ds. Osób Niepełnosprawnych (BON)).

Wraz ze wzrostem liczby studentów z niepełnosprawnością należy podjąć działania na rzecz powołania jednostki organizacyjnej zajmującej się coraz bardziej sprofesjonalizowanymi formami wsparcia. Jednostka ta powinna zostać wpisana w strukturę organizacyjną uczelni.

2. Stworzenie modelu współpracy powstałej jednostki organizacyjnej ze studentami z niepełnosprawnościami.

Pracownicy powstałej jednostki organizacyjnej powinni aktywnie współpracować ze studentami z niepełnosprawnościami, wsłuchując się w ich potrzeby oraz konsultując z nimi działania mające na celu wdrożenie racjonalnych usprawnień.

3. Zaplanowanie i wdrożenie systemu szkoleń dla pracowników uczelni oraz studentów.

Zwiększanie świadomości członków wspólnoty akademickiej (pracowników i studentów) jest jedną z najbardziej efektywnych praktyk ułatwiających wdrożenie różnorodnych form wsparcia studentów z niepełnosprawnością. Szkolenia i warsztaty powinny być zróżnicowane i dotyczyć różnego typu niepełnosprawności oraz prezentacji różnych form wsparcia studentów z niepełnosprawnością w procesie kształcenia.

4. Systematyczne udostępnianie przestrzeni i infrastruktury uczelni dla potrzeb studentów z różnymi rodzajami niepełnosprawności.

Uczelnia powinna systematycznie dostosowywać przestrzeń i infrastrukturę uczelni do potrzeb studentów z niepełnosprawnością ruchu (np. poprzez dostępność architektoniczną), z niepełnosprawnością wzroku (np. poprzez oznakowania sal w alfabecie brajla czy instalowanie wind z informacją głosową), z niepełnosprawnością słuchu (np. poprzez zakładanie pętli indukcyjnych w salach). Bez podjęcia powyższych działań nie można mówić o pełnej realizacji prawa do studiowania. Każda uczelnia powinna zatem dołożyć starań, aby tę dostępność z roku na rok powiększać.

5. Udostępnienie akademików dla potrzeb studentów z niepełnosprawnościami.

W akademikach powinny zostać przygotowane zgodnie ze standardami uniwersalnego projektowania pokoje dla osób z niepełnosprawnością ruchu oraz z innymi rodzajami niepełnosprawności.

6. Wprowadzenie usługi asystenta edukacyjnego.

Wraz z rozwojem Biura ds. ON oraz poszerzaniem oferty wsparcia należy rozważyć wprowadzenie usługi asystenta edukacyjnego. W zakresie obowiązków asystenta powinno znaleźć się m.in.: tworzenie notatek oraz pomoc w kwestiach administracyjnych na uczelni. Asystentura edukacyjna to wsparcie nie tylko dla studentów z niepełnosprawnością ruchu, ale również z niepełnosprawnością wzroku, słuchu lub innymi rodzajami, w zależności od indywidualnych potrzeb studenta.

7. Wprowadzenie usługi tłumacza języka migowego.

Dla studentów nie(do)słyszających, znających język migowy, wskazane jest zapewnienie dostępności treści przekazywanych podczas zajęć poprzez wprowadzenie usługi tłumacza języka migowego. W niektórych przypadkach tłumacza języka migowego można zastąpić przez asystenta edukacyjnego.

8. Adaptowanie materiałów dydaktycznych.

Przystosowanie materiałów dydaktycznych m.in.: notatek, książek, podręczników, ćwiczeń dla potrzeb studentów niepełnosprawnościami wiąże się z koniecznością ich zapisania w postaci czarnodruku lub utrwalenia w dostępnej wersji elektronicznej. Materiały powinny być przygotowane profesjonalnie i zawsze pod kątem potrzeb studenta, ale o ile to możliwe powinny być dostępne dla większej grupy studentów, np. zarówno dla osób słabowidzących, jak i osób niewidomych korzystających z syntezy mowy. Adaptacja może wiązać się także ze stworzeniem możliwości samodzielnego opracowania i przygotowania materiałów dydaktycznych przez samych studentów, np. skanowania, kserowania, drukowania do formatu A3.

9. Wprowadzenie lektoratów z języków obcych w formie alternatywnej.

Lektoraty z języków obcych powinny być prowadzone w formie dostosowanej dla studentów z różnymi niepełnosprawnościami, głównie słuchu i wzroku oraz osób z problemami komunikacyjnymi.

10. Wprowadzenie zajęć z wychowania fizycznego w formie alternatywnej.

Zajęcia z wychowania fizycznego powinny być zorganizowane w takiej formie, aby student mógł w nich uczestniczyć, niezależnie od swojej niepełnosprawności.

11. Przystosowanie stanowisk komputerowych.

Organizacja takich stanowisk powinna uwzględniać potrzeby osób z różnymi niepełnosprawnościami (wyposażenie w specjalistyczne oprogramowanie oraz urządzenia peryferyjne). Stanowiska można zorganizować m.in.: w bibliotece lub w specjalnej sali komputerowej.

12. Zapewnienie dostępnej informacji elektronicznej.

Wszelkie publikowane materiały w formie elektronicznej powinny być dostępne zgodnie ze standardem WCAG 2.0. Materiały filmowe zamieszczane na stronie dedykowanej studentom z niepełnosprawnościami powinny mieć dołączoną ścieżkę z audiodeskrypcją i napisy. Zdjęcia, grafiki i wykresy powinny być uzupełnione opisem alternatywnym. Dotyczy to również kursów e-learningowych. Treści na stronie internetowej mogą także być przetłumaczone na język migowy

13. Przestrzeganie 7 zasad wsparcia edukacyjnego

Istotny jest fakt, by uczelnie przestrzegały siedmiu zasad wsparcia edukacyjnego studentów z niepełnosprawnością, do którego zaliczana jest: indywidualizacja, podmiotowość, rozwijanie potencjału osoby niepełnosprawnej w związku z realizowanym przez nią procesem kształcenia, racjonalność dostosowania, utrzymanie standardu akademickiego, adaptacje najbliższe standardowemu przebiegowi zajęć, równe prawa i obowiązki. Zasady te zostały uchwalone przez Prezydium KRASP w dn. 2 czerwca 2016 r.

III Poziom wsparcia ponadstandardowy

1. Stworzenie możliwości do powstania Zrzeszenia Studentów Niepełnosprawnych.

Studenci działający w ramach ZSN uzyskają nie tylko większą możliwość reprezentowania interesów środowiska, ale także dzięki powołaniu swojej organizacji mają możliwość utworzenia systemu wzajemnego wsparcia.

2. Udział studentów z niepełnosprawnościami w organizacjach studenckich, kołach naukowych itp.

Studenci z niepełnosprawnościami powinni mieć zagwarantowany dostęp do działalności w organizacjach studenckich i kołach naukowych itp. w stopniu równym z pozostałymi studentami.

3. Wspieranie procesu aktywizacji zawodowej.

W miarę możliwości należy zagwarantować wsparcie w aktywizacji zawodowej poprzez m.in.: rozpowszechnianie ofert pracy, prowadzenie projektów, udzielanie pomocy w uzyskaniu praktyki/stażu oraz poprzez prowadzenie specjalistycznych szkoleń.

4. Prowadzenie profilaktyki zdrowia psychicznego.

Doraźne wsparcie psychologiczne może być realizowane poprzez m.in.: zatrudnienie psychologa na stałe lub w miarę pojawiających się potrzeb, poprzez działania związane z profilaktyką zdrowia psychicznego i psychoedukacją oraz poprzez informowanie o możliwych formach pomocy instytucjonalnej.

5. Wspieranie studentów bez orzeczeń.

Wsparciem mogą być objęci także studenci przewlekłe chorzy, z nagłymi urazami, dysleksją, kryzysami psychicznymi itp. Pomoc powinna być udzielana w zakresie niegenerują-

cym kosztów. Jeśli uczelnia dysponuje własnymi środkami wsparcie może być realizowane w szerszym zakresie.

6. Udział w pracach legislacyjnych.

Podejmowanie działań mających na celu sformułowanie i popularyzację prawnych aspektów wsparcia studentów z niepełnosprawnościami.

7. Stworzenie pracowni tyfloinformatycznej.

W miarę potrzeb i możliwości można utworzyć specjalne stanowisko (stanowiska) komputerowe z profesjonalnym sprzętem oraz oprogramowaniem wspierającym adaptację materiałów do potrzeb studentów z niepełnosprawnością wzroku.

8. Utworzenie lektoratu języka polskiego dla osób niesłyszących.

Język polski dla osób niesłyszących jest językiem obcym, jego naukę można zaliczyć jako naukę dodatkowego języka.

9. Zorganizowanie transportu.

W miarę możliwości uczelnia może zorganizować transport, w szczególności dla studentów z niepełnosprawnością ruchu.

Uwaga końcowa.

Niezależnie od poziomu wsparcia w uczelniach powinny być prowadzone działania świadomościowo-edukacyjne dla pracowników oraz studentów uczelni na temat praw i potrzeb osób z niepełnosprawnościami.

Prezentacja projektu dobrych praktyk
fot. Archiwum BON UEK

OBECNY SKŁAD KOMISJI DS. WYRÓWNYWANIA SZANS EDUKACYJNYCH PRZY KONFERENCJI REKTORÓW AKADEMICKICH SZKÓŁ POLSKICH (KRASP)

Przewodnicząca

Prof. dr hab. Janina Filek

Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie,
Prorektor ds. Komunikacji i Współpracy,
Pełnomocniczka Rektora ds. Osób Niepełnosprawnych

Członkowie:

Ireneusz Białek

Uniwersytet Jagielloński,
Kierownik Działu ds. Osób Niepełnosprawnych

prof. dr hab. Barbara Gąciarz

Akademia Górniczo-Hutnicza,
Pełnomocniczka Rektora ds. Osób Niepełnosprawnych

Katarzyna Skalska

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie,
Koordynatorka Zespołu ds. Studentów Niepełnosprawnych

Anna Rutz

Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu,
Pełnomocniczka Rektora ds. Osób Niepełnosprawnych

Beata Gulati

Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny w Siedlcach,
Pełnomocniczka Rektora ds. Osób Niepełnosprawnych

Katarzyna Bogacka

SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny w Warszawie,
Pełnomocniczka Rektora ds. Osób Niepełnosprawnych

Aleksandra Duszyńska

Politechnika Warszawska,
Specjalista w Sekcji ds. Osób Niepełnosprawnych
w Biurze Spraw Studenckich